

Софийски Районен съд е сезиран с жалба от ИПМ, с ЕГН: *****, чрез упълномощен защитник против Заповед за задържане на лице с рег. № 464зз - 591 издадена на 02.11.2023г. от младши експерт командир на отделение при ОСПС – СДВР, с което лицето е било задържано за срок до 24ч. В жалбата задържаното и впоследствие освободено лице оспорва законосъобразността на издадената заповед, релевирайки оплаквания по нейната материално правна и процесуално правна законосъобразност. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед като неправилна. СРП, редовно призована, представител не се явява. В съдебно заседание жалбоподателят И М, редовно призован, се явява лично и с упълномощения си защитник поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение. Ответникът по жалбата ЮН – служител при ОСПС– СДВР, редовно призован, не се явява. Представява се от упълномощен юрисконсулт, който оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Развива подробни съображения в тази насока. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, като взе предвид становищата на страните, писмените доказателства по делото и въз основа на данните по делото и закона, намира за установено следното: Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество същата е **ОСНОВАТЕЛНА**. Със Заповед за задържане на лице от 02.11.2023г. жалбоподателката И М е била задържана от полицейски орган – командир на отделение при ОСПП – СДВР за срок до 24ч. в помещение за временно задържане на 01 РУ СДВР. Като основание за задържането била посочена разпоредбата на чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР и словесно отразено „установяване на самоличност“. По преписката е приложена и докладна записка от мл.О.Д. при ОДЧ 01 РУ – СДВР, ведно с книга за задържане лица, като в докладната записка било отразено, че на 02.11.2023г. лицето, изготвило докладната записка, разговаряло с КГМ, с ЕГН: ***** за подаване на заявителски материал срещу ИПМ, с ЕГН: XXX. Впоследствие жалбоподателката била освободена. Видно от книгата за задържани лица е, че в 13:50ч., когато е началната дата на издадената заповед, лицето ИПМ, с ЕГН: XXX било задържано, което е индикация че същата е била с изначално установена самоличност. Допълнителен аргумент в тази насока е и приложената като писмено доказателство втора докладна записка, изготвена от ответника по жалбата ЮН от 03.11.2023г., в която е посочено, че задържаното лице се е представило с трите си имена и ЕГН. От снетите обяснения се е потвърдила самоличността на И М, като впоследствие същата било освободена. Като фактическо основание за задържането на лицето в заповедта било посочено „установяване на самоличност“, а като юридическо такова - чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР. Следва да бъде посочено, че обжалваната заповед е била издадена от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предвидената в закона форма по чл.59, ал.2 от АПК, съобразно разпоредбите на чл.72, ал.1 от ЗМВР. Приложено е удостоверение от СДВР, свързано с правомощията на полицейския орган да издава заповеди за задържане на лица. Посоченото в заповедта правно основание за издаването на обжалваната заповед по чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР обуславя правото на полицейските органи да задържат лице при невъзможност да се установи неговата самоличност в случаите и по начините, посочени в чл.70 от закона. Разпоредбата е предвидила няколко хипотези на задържане като в ал.2 е установено, че установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Посочените медицински документи, издадени от ЦПЗ „проф.Н.Шипковенски“ са неотносими към предмета на разглеждане на настоящото производство и касаят единствено психическото състояние на жалбоподателката след нейното задържане. В случая от събраните по делото доказателства се установява, че още при съставянето на заповедта в 13:50ч. на 02.11.2023г. жалбоподателката е била с вписани три имена, ЕГН и адрес, т.е. самоличността и е била

установена по друг начин, годен за събиране на достоверни данни по смисъла на чл.70, ал.2 от ЗМВР, поради което и не е била налице хипотезата на чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР. Както в докладните записки, така и в книгата за задържани лица фигурират действителните данни на жалбоподателката, което не е налагало нейното задържане за срок до 24ч. С оглед гореизложените съображения съдът намира, че заповедта за задържане на лицето ИПМ от 02.11.2023г. е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена. При този изход на делото искането на защитника на жалбоподателката за присъждане на адвокатско възнаграждение се явява частично основателно. Видно от съдържанието на договора за правна помощ е, че същият е бил сключен на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, т.е. предоставена е правна помощ от адвокат на материално затруднено лице. В този смисъл СДВР следва да бъде осъдена да заплати адвокатското възнаграждение на защитника на задържаното лице, определено на основание чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно сумата от 750.00 лева. Претендираният размер от 900.00 лева, според съда е завишен и неотговарящ на фактическата и правна сложност на делото.